

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Michaely Bejčkové a soudců Ondřeje Mrákoty a Vojtěcha Šimíčka ve věci žalobkyně: **BIOENERGO – KOMPLEX, s. r. o.**, Pod Hroby 130, Kolín, zastoupené advokátem Mgr. Ing. Tomášem Hobzou, Opletalova 6, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí ze dne 28. 5. 2021, čj. 20576/21/5300-22442-712600, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 19. 11. 2024, čj. 54 Af 13/2021-161,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni **se vrací** soudní poplatek za kasační stížnost ve výši **5 000 Kč**, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do rukou advokáta Mgr. Ing. Tomáše Hobzy, a to do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyní je obchodní společnost, která (mimo jiné) prodává řepkový olej odběratelům v jiných členských státech EU. Tyto dodávky žalobkyně považuje za osvobozené od DPH; správce daně (Finanční úřad pro Středočeský kraj) s ní ale, přinejmenším v některých daňových obdobích, nesouhlasil. Zjistil totiž řadu nesrovnalostí. K nim přistupovalo to, že podle žalobkyně bylo zboží dodáno určitým zahraničním subjektům, čemuž však neodpovídaly údaje vyplněné v tzv. CMR listech (dokladech o průběhu přeshraniční přepravy vystavených na základě Úmluvy o smlouvě o mezinárodní silniční dopravě zboží). Podle správce daně (a odvolacího orgánu) tak vznikly důvodné pochybnosti o tom, že zboží bylo skutečně dodáno tvrzeným odběratelům v jiných členských státech, a žalobkyně tyto pochybnosti nerozptýlila; nesplnila tedy hmotněprávní podmínky přiznání nároku na osvobození od DPH.

[2] Ve věci jde o zdaňovací období srpen 2015, v němž žalobkyně vykázala dodání řepkového oleje v celkové hodnotě asi 14 mil. Kč do jiných členských států. Správce daně i v tomto období důvodně pochyboval, že žalobkyně dodala zboží tvrzeným odběratelům, a žalobkyně jeho pochybnosti nerozptýlila. Správce daně jí proto o několik milionů zvýšil

hodnotu daně na výstupu. Odvolací finanční ředitelství platební výměr v převážné části potvrdilo. Žalobkyně proto podala žalobu ke Krajskému soudu v Praze. Ten jí nejprve vyhověl. NSS však rozhodnutí krajského soudu – na základě kasační stížnosti správního orgánu – zrušil rozsudkem ze dne 20. 8. 2024, čj. 10 Afs 216/2023-83. Dospěl přitom k těmto závěrům:

- Podle rozsudku Soudního dvora EU ve věci *B2 Energy* (rozsudek ze dne 5. 10. 2023 ve věci C-676/22) platí: jakmile má daňový orgán k dispozici údaje potřebné k ověření, že skutečný odběratel daňového subjektu měl postavení osoby povinné k dani, nemůže nadále trvat na tom, aby to prokazoval daňový subjekt. SDEU neposuzoval, zda ve věci, z níž vzešla jím řešená předběžná otázka, daňové orgány měly takové údaje; s ohledem na obsah předkládacího rozhodnutí to předpokládal. Rozsudek SDEU ve věci *B2 Energy* proto nelze uplatnit, pokud daňové orgány nemají údaje (informace) potřebné k tomu, aby ve světle skutkových okolností ověřily, že skuteční příjemci měli postavení osob povinných k dani.
- Ve věci žalobkyně (vztahující se k vyměření DPH za srpen 2015) daňové orgány neměly dostatek údajů potřebných k ověření, že odběratelé žalobkyně měli postavení osob povinných k dani; není pravda, že takové jejich postavení nutně vyplývalo už jen z rozsahu dodávaných plnění. Bylo tedy možné (respektive nutné) trvat na tom, aby žalobkyně prokázala, že zboží bylo dodáno odběratelům, kteří měli v jiném členském státě postavení osob povinných k dani.
- V pořádku bylo i to, že daňové orgány neprovedly mezinárodní dožádání. Žalobkyně ho totiž nenavrhla za účelem ověření konkrétních tvrzení: naopak po daňových orgánech v podstatě chtěla, aby zjistily, co má žalobkyně tvrdit, tedy kdo a na základě jakého vztahu s tvrzenými odběrateli dodávky přebíral.
- Žalobkyně na podporu své argumentace odkázala na rozsudek NSS ve věci 7 Afs 238/2021 (ze dne 13. 6. 2024). Okolnosti tehdejší věci však byly jiné, než jsou ty ve věci žalobkyně. Zatímco tedy tehdy bylo uplatnění závěrů vyslovených ve věci *B2 Energy* namísto, ve věci žalobkyně to tak není.

[3] Krajský soud poté žalobu zamítl. Proti tomuto druhému rozsudku se nyní kasační stížností brání žalobkyně (dále *stěžovatelka*).

[4] Stěžovatelka považuje svou kasační stížnost za přípustnou, protože jde o její první kasační stížnost ve věci. Namítá, že krajský soud rozhodl v rozporu se závěry rozsudku SDEU ve věci *B2 Energy*. Ze spisu vyplývaly indicie, že zboží od stěžovatelky odebraly osoby povinné k dani. Nebylo tedy třeba, aby stěžovatelka prokazovala, že zboží odebraly právě ty subjekty, o nichž to původně tvrdila. Ostatně na tom, že zboží dodala konkrétním odběratelům, stěžovatelka trvala jen kvůli dřívější praxi; rozsudek ve věci *B2 Energy* ještě neexistoval, proto stěžovatelka v daňovém řízení nepřipustila, že zboží ve skutečnosti mohly odebrat jiné osoby, a neprokazovala okolnosti, z nichž by bylo zřejmé jejich postavení coby osob povinných k DPH. Konečně se surovým řepkovým olejem (vzhledem k jeho povaze a běžně dodávaným objemům) obchodují výhradně osoby povinné k dani. Stěžovatelce vadí, že daňové orgány neprovedly mezinárodní dožádání. To mohlo objasnit, zda zboží odebraly osoby povinné k dani uvedené na CMR listech v položce č. 24 („Zboží obdržel“). Konečně stěžovatelka má za to, že napadený rozsudek krajského soudu i předchozí kasační rozsudek NSS jsou v rozporu s rozhodnutím NSS ve věci 7 Afs 238/2021. Stěžovatelka také navrhuje, aby NSS položil Soudnímu dvoru EU několik stěžovatelkou formulovaných předběžných otázek.

pokračování

[5] Odvolací finanční ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznilo, že ani podle stěžovatelky nebylo ve věci prokázáno dodání zboží původně tvrzeným odběratelům. Dodání zboží jiným odběratelům stěžovatelka v daňovém řízení nepřipustila (netvrdila). Nic takového ani nevyplývá ze spisu a nesvědčí o tom ani povaha, objem či hodnota dodávaného zboží. To ostatně NSS už jednou řekl. Stejně tak NSS už jednou uzavřel, že ve věci nebylo třeba provést mezinárodní dožádání. Stěžovatelka totiž neupřesnila, co by mělo prokázat. Krajský soud rozhodl v souladu se závazným právním názorem NSS. Stěžovatelka na vyjádření OFŘ reagovala setrváním na své dosavadní argumentaci.

[6] Kasační stížnost není přípustná.

[7] Kasační stížnost je nepřípustná, směřuje-li proti rozhodnutí, kterým krajský soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí NSS zrušil; to neplatí, jen je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem NSS [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.]. NSS se tedy nemůže (nemá) zabývat otázkami, ve kterých už jednou vyslovil svůj právní názor; tím je totiž – až na výjimečné situace spočívající ve změně skutkových zjištění, právních poměrů či rozhodné judikatury – NSS sám vázán (usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, čj. 9 Afs 59/2007-56, č. 1723/2008 Sb. NSS). Není přitom podstatné, kdo podal kasační stížnost, na jejímž základě NSS právní názor ve věci už jednou vyslovil, respektive zda ji podal stejný účastník jako následující (opakovanou) kasační stížnost (usnesení NSS ze dne 5. 2. 2013, čj. 8 Afs 47/2012-39, bod 20, či ze dne 8. 3. 2021, čj. 6 Afs 229/2020-59, bod 27). Podstatné je to, kterými otázkami se NSS už jednou zabýval. Přípustnost opakované kasační stížnosti je tedy omezena na důvody, které NSS v téže věci dosud neřešil.

[8] Stěžovatelka netvrdí, že krajský soud nedodržel závazný právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku NSS. Ve věci ani nebyla učiněna nová skutková zjištění, nezměnily se právní poměry a nenastal ani judikaturní posun. Ostatně nic takového ani stěžovatelka neuvádí. Své kasační námítky soustředí na zpochybnění právních názorů, které NSS už jednou vyslovil. Podle stěžovatelky na věc dopadá rozsudek ve věci *B2 Energy*, NSS už však jednou řekl, že nedopadá. Podle stěžovatelky bylo z podkladů ve spise zřejmé, že zboží dodala osobám povinným k dani, NSS však už jednou uzavřel, že to tak nebylo – daňové orgány neměly k dispozici údaje potřebné k ověření, že zboží od stěžovatelky odebraly osoby povinné k dani. Podle stěžovatelky byla chyba, že ve věci nebylo provedeno mezinárodní dožádání, NSS však už jednou vysvětlil, že jeho provedení nebylo – s ohledem na nedostatečnost stěžovatelčiných tvrzení – namístě. NSS stěžovatelce už jednou objasnil i to, jak se liší její věc od věci 7 Afs 238/2021. Konečně cítili se stěžovatelka znevýhodněna tím, že až do rozsudku ve věci *B2 Energy* musela trvat na tom, že zboží dodala tvrzeným odběratelům, NSS opakuje: nelze umožnit, aby daňové subjekty své nároky uplatňovaly alibisticky – aby tvrdily a prokazovaly, že zboží dodaly tvrzeným odběratelům, a zároveň požadovaly, aby pro případ neunesení důkazního břemena soud uplatnil závěry rozsudku *B2 Energy*. Stěžovatelka ve své kasační stížnosti nenamítla nic, co by NSS ve svém předešlém rozsudku už nevyřešil; krajský soud přitom rozhodl v souladu s právními názory NSS. Kasační stížnost proto není přípustná a NSS se jí věcně nezabýval. Proto ani nezvažoval, zda je ve věci třeba položit Soudnímu dvoru EU stěžovatelkou formulované předběžné otázky.

[9] NSS odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou. Na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo, byla-li kasační stížnost odmítnuta (§ 60 odst. 3 s. ř. s.). Soud současně vrátil stěžovateli soudní poplatek, který za podání kasační stížnosti zaplatila (§ 10 odst. 3 věta třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. října 2025

Michaela Bejčková
předsedkyně senátu